

Reisebrev_05

Majuro – Tarawa – Abemama – Tabiteuea - Funafuti

Siste dager på Majuro

Vi var på mange vis ferdige med Majuro og i full gang med skytteltrafikken mellom de offentlige kontorene for å få klarert ut. Men en ting gjensto, og det var Alelemuseet. Vi hadde vært der flere ganger, men enten var det søndag, eller så var det helligdag, og da var det stengt. Nå var det torsdag, og det skulle være åpent, men likevel var døra stengt. Vi ventet litt, for det åpnet sikkert snart. Det sto en annen fyr og ventet utenfor som vi kom i prat med. Vi var litt usikker, men det var noe kjent med aksenten. Jo, han var fra Finnmark, fra Tana. Første nordmann vi møtte siden Honolulu. Vi inviterte han med om bord og siden spiste vi middag i lag på Reimers, avslutningsmiddagen på Majuro. Neste dag kastet vi loss for å seile til Tarawa.

Yngve (th) på besøk ombord

For fulle seil på vei til Tarawa

Underveis til Tarawa

I halv ellevetida satte vi kursen utover lagunen med kurs for åpningen. I åpent hav la vi kursen vestover rundt Majuro. Utenfor Laura heiste vi alle seil, og for laber vest-nord-vestlig bris sløret vi flått av gårde i le av atollet. Slik gikk det pent av gårde i retning Tarawa.

Opprinnelig hadde vi beregnet fire døgn på turen. Det tenkte vi var altfor optimistisk og fryktet det kunne bli sju døgn, men etter første døgn så det ut til at det første prognosen skulle holde. Av og til kom det en byge med regn, og da kunne vinden slå om for

en halv times tid, men så var det tilbake. Men så skjedde det. Vi hadde akkurat rullet ut genoaen etter en byge og skulle stramme skjøtet. Plutselig nyttet ikke det. Skjøtepunktmalja rett og slett løsnet fra seilet. Det var bare å rulle det inn og teipe det til staget. Vi rullet ut fokka på det bakre forstaget. Størrelsen var under tredjedelen av genoaen og den balanserte dårlig med resten av seilene. Farta gikk ned og avdriften ble større. I tillegg hadde vi fått sterk vestgående strøm i stedet for den østgående like sør for Majuro. Vi klarte ikke å holde kurslinja. Skulle vi i det hele tatt komme fram, måtte vi bruke motoren. Det så stygt ut om vi skulle klare den mest pessimistiske prognosen. Femte dagen, etter en byge, døde vinden ut og

vi ble mest liggende å drive. Motoren bli startet og kursen satt slik at vi skulle komme nærmere opprinnelige kurslinja.

Det ble ikke mer vind, og motoren gikk. I fire-tida neste morgen måtte vi slakke opp for ikke å komme for langt. Det var tryggest å gå inn til Tarawa mens det var lyst.

Det var herlig å kunne styre inn på havna med full kontroll og ikke slik som da vi kom til Majuro. Det er ikke sikkert det var noen Cary her. Det var det da heller ikke. Ikke så mange seilbåter i det hele tatt. Det lå en trimaran og en annen båt. Vi siktet oss inn mellom dem og droppet anker. Flaggene var allerede på plass.

Innklarering

Vi forsøkte å få tak i myndighetene over VHF-radioen. I motsetning til Majuro, var det noen som svarte. Det var Tarawa Radio, men det var så uklart og vanskelig å forstå hva de sa, så vi ga opp, men vi fikk informert om hvem vi var og hva båten hette, at vi nettopp hadde ankret utenfor Betio og at vi ønsket å klarere inn. Vi fikk vente og se.

Vi fikk omsider besøk av en ung og forsakt kar fra tollvesenet som vi selv måtte hente på land og bringe. Snart var den saken løst. Immigration besøkte vi neste dag i Bairiki, og da var også det i boks.

*Gatebilde fra Betio
Obs.: Venstrekjøring*

*Vår ankomst til Tarawa rapporteres per
satellittelefon til heimebasen*

Tarawa

Var Majuro eksotisk og fremmed, så var Tarawa enda mye mer. Det lille preget som Majuro hadde av Amerika manglet helt. Butikkene var færre og mindre med dårligere utvalg. Bebyggelsen var mer spredt og med mer trær. Det var gjerder laget av palmeblader.

Vi lå ankret utenfor Betio (uttales Peso) Rundt havna var det et slags sentrum med koprafabrikk, butikker, restauranter, bank og en del offentlige kontorer. Ellers på Betio var det boligstrøk med ei og annen krambu og et par ruvende kirker. På naboøya lenger vest, Bairiki, var det et større sentrum med flere offentlige kontorer.

Helmut og Cornelius

Allerede første kvelden ble vi invitert om bord til middag til våre nye naboer, tyskerne. Det var Helmut og Cornelius, to unge gutter i begynnelsen av førtiårene fra Hamburg. De var på jordomseiling på tredje året. Turen hadde de planlagt og arbeidet målbevisst mot i over 20 år, skaffet seg en gammel Hallberg-Rassey, en Rasmus 35, som de hadde utstyrt og tilpasset sine behov.

Det er ikke vanlig å treffe jordomseilere her i strøket, men disse karene hadde det ikke travelt. Da syklon-sesongen nærmet seg i Fransk Polynesia, styrte de nordover og havnet på Kanton i Phoenix-øyene som er en del av Kiribati, og når de først var i landet, kunne de likevel fortsette.

Det ble ikke eneste middagen vi spiste hos dem. Helmut likte å lage mat, vi likte maten, og så delte vi utgifter til råstoffet og på erfaringer generelt og så trivdes vi i hverandres selskap.

De var også om bord hos oss og fikk smake på varer fra vårt forråd.

I von Dänikens fotspor

En gang tidlig på åtti-tallet falt interessen til Eric von Däniken på Kiribati. Da han ankom Tarawa var kontaktpersonen hans, den aldrende Pastor Kamoriki nettopp gått bort. Men sønn hans, Teeta, stilte opp til de grader at von Däniken kalte ham sin svarte engel. Denne svarte engelen måtte da fremdeles eksistere.

Eric von Dänikens fotspor fra utenomjordiske plattfotkjemper

Cornelius og Helmut satte pris på en snaps fra vårt forråd

Å finne mannen var lettere enn vi trodde. Første person vi spurte, ledet oss direkte til mannen. Da Däniken var her, reiste de med fly rundt på flere av atollene i Kiribati. Vi fikk nøye oss med de nærmeste merkverdighetene, fotsporene som Däniken mente stammet fra utenomjordiske folk. Teeta var ikke tungbedt. Han hadde bil til disposisjon, så en dag etter avtale, dro vi av gårde. Etter en halv times kjøring var vi framme.

Fotsporene lå midt i et boligfelt og ungene leiket rundt omkring. Da Däniken var her, var det villmark her. Nå var sporene svært utsatt for slitasje.

Bård i ivrig samtale med Teeta

være usagt. De fleste sporene var av normal størrelse, men enkelte var unormalt store, størrelse 90 i sko. Men var er de virkelige, så var sporsetteren i hvert fall plattfot.

Barna laibot rundt fotsporene

Hvorvidt sporene er autentiske eller ikke, skal

Utvidelse av mannskapslista

Det hadde vært planlagt lenge at Marit skulle komme til Tarawa og mønstre på for noen uker til Funafuti. Hun skulle ankomme med fly via Fiji tirsdag 14. mars. På vei til flyplassen stoppet vi i Bairiki for å besøke internettkafeen. Vi skulle akkurat til å hoppe på en buss videre til flyplassen da dama fra immigration-kontoret tilfeldigvis dukket opp. De hadde forsøkt å kontakte oss. Det hadde seg slik at ei dame fra Norge skulle besøke oss, var på Fiji. Flyet som hun skulle reise videre med var innstilt, så hun kom ikke før på fredag.

Omsider kan vi ønske Marit velkommen til Kiribati

I mellomtiden hadde vi vært på fotspor-ekskursjon med Teeta. Han tilbød seg å bli med og kjøre oss til Flyplassen for å hente Marit, og det var bra, for det var langt til flyplassen, og transportmulighetene var ikke de beste. Imidlertid, etter noen timers venting på flyplassen og tre kvarters kjøretur til Betio, fikk vi bragt Marit velberget om bord.

Over til Abemama

Vi burde ikke ha seilt så lenge skipperen ikke var bra. Jeg hadde hodepine, feber, diaré, og så hadde jeg fått ett verkende sår på leggen. Men planen var å dra lørdag morgen, utklareringen var unnagjort og alt var klart. På overfarten falt seilmanøver og mesteparten av vakter på Bård mens jeg lå på køya i feberfantasier. Men vi kom oss trygt fram og ankret der Helmut og Cornelius hadde anbefalt oss.